From:	ehbarak <ehbarak1@gmail.com>
To:	Dahbash Zamir <Zamir@shalomtelaviv.com>
CC:	
Date:	Sun, 3/20/2016 3:22:39 PM
Subject:	Fwd: מאמר דעה ב"הארץ": ומי יתרום לחייל הבדואי

זמיר שלום
נדמה לי שזו הכתבת שפרסמה את
הידיעה. האם כדאי שאני אגיב   שהמיסדר,מקבל התרומה יגיבו?
אב

Sent from my iPhone

Begin forwarded message:

> **From:** Omer Refael <omer@shalomtelaviv.com>
> **Date:** 20 March 2016 at 10:35:11 GMT+2
> **To:** אהוד ברק (ehbarak1@gmail.com) <ehbarak1@gmail.com>
> **Subject: מאמר דעה ב"הארץ": ומי יתרום לחייל הבדואי**

שלום אהוד,

שים לב למאמר הדעה המצורף שפורסם הבוקר ב"הארץ", בעקבות התרומה שלך לעמותה.
תרצה לפרסם מאמר תגובה?
כמה נקודות רלוונטיות:

1. האוכלוסייה בסיירת מטכ"ל מגוונת, זו לא יחידה של אליטות, בטח שלא כיום.
2. התרומה הולכת לאנשים מצוינים בכדי לדרבן אותם להמשיך לתרום לחברה ולתת כלים לאוכלוסיות שונות בכדי להעלותן על מסלול הצלחה

כמובן שנוכל לסייע בכתיבה.

עומר

עומר רפאל
ראש צוות
טלפון 03-6868688
פקס 03-6850092
נייד 054-8187245
רח' יהודה הלוי 23
תל אביב 65136
omer@shalomtelaviv.com

חילו לשאול למה. הם כבר מתחילים לשאול לאן הולך הכסף ולאיזו מטרה. למה דווקא לישראל. למה כל כך הרבה לישראל.

הרי תושבי המדינה הכי נתמכת והכי מתקרבנת ומתלוננת בעולם, חיים בארץ שממוקמת במקום ה־11 במדד האושר העולמי של האו"ם, ארבעה מקומות מעל מדינת מממניה. האם ישראל היא הכי נזקקת בעולם? הרי מדובר גם במעצמה צבאית, שמסביבה כמעט אין עוד צבאות של ממש, אז

מעשים ישילו בה ספק, למרות שהקרעים כבר קורעים אותה בחויתת, ובחצרה האחורית אפרטהייד. תראו את סוריה, יאמרו התועמלנים הישראלים שיגיעו לכאן ברכבת האווירית מנתב"ג, ואיש לא ישיב להם שאת סוריה אמריקה לא מממנת, ועליה איש לא אומר שהיא בעלת הברית הכי גדולה. לכן, תודה לכם, אחים יקרים מאיפא"ק, שהבאתם אותנו עד הלום. אלמלא פועלכם היינו היום במקום אחר, טוב הרבה יותר.

לחו"ל הן פרצה מתמדת בחומת המכס. המטוסים נוחתים במסלול מבודד ומאובטח, אחד מעוזרי הסמנכ"ל, עזרא סיידוף, נוהג את רכב המשרד עד למטוס, והכבודה המשפחתית — שסיידוף ארז במלון — מוסעת הישר לקומת המגורים בבית שברחוב בלפור. פקחי המכס, במצוות הממונים עליהם, אסורים בעיכוב כבודת נתניהו לבדיקה, מדגמית או בעקבות מידע מודיעיני. כשהסוגיה צפה, היא נבעטת מרשות המסים

רה, וכי מוטב ... דיווח לרמטכ"ל, מוטה גור, ובשיחה ביניהם בשטח האימונים של סיירת מטכ"ל, במרכז הארץ, סוכמה ההדחה הקרובה.

ראש ממשלה המכפיף למשפחתו את האמת והמדינה, מועל באחריותו העליונה; וכאילו לא נכשל בהימוריו על ניוט גינגריץ' ומיט רומני, הוא סוגד עכשיו נואשות לדונלד טראמפ. את החשבונית המדינית תגיש לו הילרי קלינטון, כדי שהציבור הישראלי יחדל לשלם את חשבון הדמים.

טלי חרותי סובר

ומי יתרום לחייל הבדואי

באחרונה התבשרנו על החלטתו של ראש הממשלה לשעבר, אהוד ברק, לתרום יותר מחצי מיליון שקלים בעבור מלגות לבוגרי סיירת מטכ"ל. רבע מיליון שקלים תרם ברק לפני עשרה חודשים, ולא מכבר הוסיף לתרומה עוד 350 אלף שקלים.

יש שיאמרו, כי מדובר בהחלטה ראויה לשבח: קם אדם בבוקר ולא תורם מקופת החברה, אלא מכיסו הפרטי, בעבור מטרה טובה. אלא שבעוד שהעובדה שמדובר בתרומה פרטית אכן ראויה להוקרה — היעד שלה מעורר תהייה. מדוע בחר ראש הממשלה לשעבר לתרום מכספו דווקא לקבוצה חזקה במיוחד בחברה הישראלית? מדוע מלגות לבוגרי סיירת שמתנדבים בקהילה, ולא למשל לבדואי מחורה, בוגר מג"ב, שקצת יותר קשה לו להגיע לאוניברסיטה?

הטענה בעד בוגרי הסיירת אומרת, שאנשים שתרמו ארבע או חמש שנים מחייהם למען כולנו, ואף היו נכונים לחרף את נפשם בעבורנו — ראויים לגמול. זו טענה תקפה לחלוטין. חיילי סיירת מטכ"ל אכן חירפו את נפשם בעבור כולנו, אלא שהם לא היחידים, וכמו תמיד — המשאבים מוגבלים והשמיכה קצרה.

תרומתו של ברק מבטאת תפישה המעדיפה לחזק את הקבוצה הפריבילגית תוך כדי התעלמות מעוררת תמיהה מהצרכים האמיתיים של הכלכלה והחברה בישראל.

והרי ממי שהיה ראש ממשלה ניתן היה לצפות, שיכיר את הצרכים של החברה הישראלית וידע מי זקוק יותר להזדמנות שמעניקה נדיבותם של פילנטרופים. אבל ברק מעדיף להניח את הכסף שצבר בדיוק בסל של החזקים. הטענה ש"גם להם מגיע" נכונה, אלא שיש מי שזקוק לזה יותר.

אם השיטה הזאת תתפשט ותיהפך לאופנה, חלילה, בל נתפלא אם טייס לשעבר יחליט לתרום מכספו למלגות בעבור תואר שני לטייסים שהשתחררו, ואם פילנטרופ אחר יודיע שהוא תורם לבוגרי יחידה 8200 — אלה שהשוק חוטף אותם תמורת משכורות עתק עוד לפני שהשלימו תואר ראשון — כי הרי הם שמרו על כולנו, ולמה שלא יקבלו בתמורה מלגה מפנקת כדי להשלים תואר שני במרכז הבינתחומי, או כדי ללמוד בטכניון?

אין דבר קל יותר מאשר לתרום לחברי הקבוצה שאליה אתה משתייך — ועדיף שיהיו גברים לבנים שבאים מבית טוב. קשה יותר לענות על צורך אמיתי, אולי פחות סקסי, אבל כזה שיהפוך את התרומה לאפקטיבית באמת. במדינה שהיתה שוויונית בעבר והיום מככבת במקום גבוה במדדי האי־שוויון — האם מוגזם לצפות מהפילנטרופים לגלות קצת יותר מודעות חברתית?

בחברה שבה יש פערים גדולים בין מי שיש להם הכל ומי שאין להם כמעט דבר — המעשה הנדיב והצודק באמת הוא לחפש את החלשים ביותר ולסייע להם להתקרב לחזקים יותר, שיצליחו גם אם לא יעזרו להם.

החייל הבדואי, האשה החרדית מבני ברק, הבחור בעל המוגבלות מהפריפריה — כולם זקוקים הרבה יותר לעידוד כלכלי כדי להגיע לנקודת ההתחלה של בוגר סיירת מטכ"ל. אהוד ברק רצה לעשות מעשה טוב, אבל הוכיח שהוא שבוי בעולם צר ואגואיסטי.

רוגל אלפר

מצטער, לא אומר סורי

"סוריי", אמרה הקשישה בסופר, במבטא פלמ"חניקיצת, עם ריש גרונית תקנית שהתגלגלה ברשמיות, כשעמדה על טעותה והבינה שאני לא עובד כאן. "סוריי", הפטירה נהגת המונית, כשהערתי שהיא עסוקה בטלפון במקום להתרכז בכביש. "סוריי", סימסה אשת יחסי הציבור שלא היה לה מה שביקש־

"סוריי". המלה חוצה מגורים, מגדרים וגילים. סורי, סורי, סורי. כולם נורא סורי. לפעמים סתם סורי. ולפעמים אקסטרה סורי, ע"ע "סורי, ממש מצטערת". יש גם הרבה בייבי: סורי, בייבי. והרבה פליז. פליז, בייבי.

אבל נותרו כמה מעוזים שאליהם הפליז והבייבי טרם חדרו. עדיין אפשר לשמוע, פה ושם, איזה בבקשה, מותק. אבל לכו

סורי אנו מחוברים לעצמנו. לאבין, סורי. היא אותנטית בטירוף. בעצם, למה להעליל ולהלין סתם על סליחה ומצטער ומתנצל? הן סבבה לגמרי. מלים כדורבנות. אדרבה, לא ניעלב אם איזו שפה אחרת תאמץ אותן. בכיף נייצא, חבל שיעלו אצלנו אבק בבוידעם. קחו אותן. נשמח לראותן משגשגות בבית חדש: בג'ונגלים של

יהיו שיחפשו כאן משמעויות נסתרות. להחליף את המלה שנועדה לבקש מחילה — זה לא יכול להיות עניין של מה בכך בתרבות העברית העתיקה והגאה. חחחחח. קאט דה בולשיט. הישראלים בכלל לא הבחינו שהפסיקו להגיד סליחה והתחילו להגיד סורי. זה קרה להם מבלי משים. איש לא קם יום בהיר אחד והח־